



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: D. Ö.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2023, č. j. OAM-148/ZA-ZA11-ZA19-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 27. 9. 2023, doručenou Krajskému soudu v Brně dne 2. 10. 2023, domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o tom, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), na základě jeho žádosti ze dne 17. 2. 2023, neuděluje. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 13. 9. 2023.

2. Věc byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 9. 10. 2023, č. j. 33 Az 11/2023-20, postoupena Krajskému soudu v Hradci Králové.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

3. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 17. 2. 2023. V rámci Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 22. 2. 2023 žalobce mj. uvedl, že se narodil v Turecku ve městě, je státním příslušníkem Turecké republiky, kurdské národnosti. Zúčastnil se protestu proti státu na podporu HDP, několikrát byl zbit a předveden na policejní stanici, kde jej opět zbili, z čehož má jizvy na těle. I když strávil na policejní stanici několik hodin, nikdy o tom nebyl proveden záznam. Před deseti dny opustil Turecko a po třech dnech cesty vystoupil v Praze. O mezinárodní ochranu žádá, protože celá jeho rodina byla neustále pronásledována a slovně napadána ze strany státu. Bylo mu doporučeno, aby bránil práva Kurdů tak, že odejde do hor a bude bránit jejich práva zbraní. To udělat nechtěl, proto byl nucen Turecko pustit.
4. Dle protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 2. 2023 mj. uvedl, že se cca před rokem zúčastnil meetingu, po jeho ukončení se vrátil domů a po chvíli přišla policie, která ho společně s jeho otcem, který se meetingu nezúčastnil, odvedla na policejní stanici, tam strávil dva až tři dny. Během pobytu byl ponižován, bylo s ním nelidsky zacházeno, zlomili mu ruku a má jizvu na noze. Aniž by byl udělán nějaký záznam, byl z policejní stanice propuštěn. Meeting se měl konat na jaře roku 2022 přímo v Deriku (u Mardinu), a byl to pochod městem na podporu Selahattin Demirtaş (předseda strany HDP). Proběhl na náměstí v centru města Derik, název neví. Tohoto meetingu se účastnilo cca 200 osob, nedošlo na něm k žádným násilnostem ani incidentům. Domnívá se, že policie věděla, že se meetingu zúčastnil na základě kamerového záznamu. Dále uvedl, že se též účastnil dalších meetingů. Na kurdský svátek Newroz proti nim policie použila slzný plyn, to bylo na jaře 2022 a odehrávalo se to před tím meetingem, po kterém byl zbit policií. Též uvedl, že za poslední rok byl předveden na policejní stanici cca třikrát nebo čtyřikrát, naposledy dva měsíce před tím, než Turecko opustil. Během zadržení mu nadávali, obviňovali ho z terorismu, že spolupracuje se stranou HDP, a vždy bez provedení zápisu ho pustili. Neobviňovali ho z konkrétního činu, ale že má kontakt na teroristy. Ta zadržení trvala průměrně dva dny. Po celou dobu byl uzavřen v kóji, zadržení se stala v šestém nebo sedmém měsíci, pak v osmém měsíci, pak dva měsíce před jeho odchodem (neví přesně). Zkoušel si jít stěžovat na policii, šel podat trestní oznámení. Policie udělala zápis, ale myslí, že nic neudělali. Toto oznámení šel podat asi jeden a půl měsíce před odjezdem z Turecka. Celkem tato trestní oznámení byla tři, ale nikdy se nic nestalo. Podával oznámení po incidentu ve svátek Newroz, ptal se na výsledky, ale bylo mu oznámeno, že žádné nejsou. Tato oznámení podával na ředitelství bezpečnosti, a jde o stejnou stanici, kam byl dříve předveden. Byli to však jiní policisté, než ti, kteří ho vyslýchali. K nucení jít do hor bojovat uvedl, že první impuls vyšel z řad lidí, které dělají domobranu. Tyto osoby jsou i jeho příbuznými, šlo o jeho strýce. Po odmítnutí o tom strýc už nemluvil. O rozhodnutí odejít z Turecka uvedl, že měl obavy z krevní msty, když je jeho rodina součástí konfliktu mezi kmeny, který trvá 3 roky. Ohroženi jsou všichni příbuzní, nicméně kromě jeho strýce nebyl nikdo usmrcen. Přestěhování do jiného města nezkoušel, strýc byl usmrcen v Istanbulu, i tam ho našli.

5. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplynulo, že důvodem žádosti je obava z pronásledování kvůli podpoře strany HDP, diskriminace Kurdů, nátlak soukromých osob, aby šel za Kurdy bojovat do hor, a ohrožení soukromými osobami z důvodu krevní msty. Žalovaný při posuzování žádosti vycházel z výpovědi žadatele a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku, konkrétně z informace OAMP „Turecko, bezpečnostní a politická situace v zemi, stav srpen 2023“, z Informace OAMP „Turecko, Lidově demokratická strana (HDP)“ ze dne 15. 11. 2022, z informace MZV ČR, č. j. 125094-8/2022-LPTP ze dne 30. 9. 2022 „Turecko, turečtí občané kurdského původu“, z informace OBSE „Turecko, profil země“ z 14. 2. 2022, z informace MZV ČR, č. j. 103966-6/2022-LPTP ze dne 16. 3. 2022, a ze zprávy publikované na webových stránkách irozhlas.cz s názvem „Kdo je muž, který se v květnu postaví Erdoganovi? Části opozice přijde málo výrazný, miní turkoložka“ ze dne 8. 3. 2023.
6. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobcem uváděná tvrzení k jeho zadržení a týrání jsou nevěrohodná, a to z důvodu nedostatečné podrobnosti a konkrétnosti (neschopnost zařadit událost blíže než ročním obdobím, tvrzení o délce zadržení dva až tři dny), vnitřní nekonzistence (v případě doby jeho zadržení), též našel rozpory v tvrzení žalobce, že se po prvním zadržení s policií už nesešel, a až po dotazu správního orgánu uvedl, že byl ještě několikrát předveden policií.
7. Podrobně vysvětlil, že žalobce nebyl schopen blíže uvést, kdy k zadržení a zbití policií mělo dojít, vzpomněl si pouze, že to mělo být na jaře 2022, dále nebyl schopen přesně uvést délku svého zadržení, při pohovoru opakovaně sděloval, že byl na policii dva až tři dny, nicméně z výpovědi nevyplývalo, že by se ocitl v jakémsi „bezčase“ v souvislosti s prožitým traumatem. S neurčitými tvrzeními žalobce nicméně kontrastuje sdělení o tom, že byl čtyři hodiny bit či že za ty dva dny byl týrán celkem tři až čtyři hodiny s přestávkami. V rámci formuláře poskytnutí údajů uvedl, že doba, kterou strávil na policii po protestu HDP, byla pouze několik hodin. Správní orgán též považuje za vysoce nepravděpodobné tvrzení žalobce, že by policie byla schopna žalobce identifikovat mezi dvěma stovkami účastníků demonstrace na základě kamerových záznamů, když ho zadržela prakticky okamžitě po jejím konání. Žalobce nezmiňoval, že by byl někdy dříve policií legitimován, zadržen či vyslýchán. Nadto v počtu obyvatel města se jeví jako nepravděpodobné, že by ho byla policie schopná identifikovat jen od vidění. Sam neuvedl, že by jeho politická aktivita měla mít jinou podobu než zcela anonymní účast na několika meetinzích. Žalobcem popsané jednání policistů – psychické a fyzické týrání, bez provedení výslechu, se jeví správnímu orgánu jako nepravděpodobné. Ačkoliv žalobce nejprve tvrdil, že po propuštění ze zadržení ho policie již nekontaktovala a že se s ní už nesešel, posléze sdělil, že za poslední rok byl celkem třikrát nebo čtyřikrát na policii předveden, a to bez toho aniž by ho policie bila či týrala, pouze mu nadávali a obviňovali ho z terorismu a spolupráce s HDP, chtěli po něm kontakty na teroristy a pak ho bez dalšího propustili. Takto měl být zadržen v šestém nebo sedmém měsíci 2022, v osmém měsíci a cca dva měsíce před jeho odcestováním z Turecka. Opět nebyl schopen uvést přesný počet zadržení a ani přesnější data, kdy k nim mělo dojít, a to i u posledního zadržení. Byť tedy uváděl, že se s policií již nesešel, v průběhu pohovoru tvrdil, že byl několikrát podat stížnost na postup policie, a to na téže policejní stanici, na které měl být dřív zbit. I toto bylo vyhodnoceno jako těžko uvěřitelné, že by žalobce opakovaně osobně docházel podávat stížnosti na tutéž policejní stanici, kde měl být předtím bezdůvodně zadržen a krutě týrán. Tvrzením o jeho

zadržení a týrání poté, co se zúčastnil meetingu na podporu Selahattina Demirtase, se tak správní orgán dále nezabýval.

8. Tvzení o tom, že byla policií rozeznána oslava svátku Newroz a že byl vystaven nátlaku, aby šel bojovat do hor, a o konfliktu mezi dvěma kmeny, považuje správní orgán za věrohodná. K tomu správní orgán uvedl, že byt nezlehčuje závažnost zásahu policie během této události, nicméně nelze ke vztahu k žalobci toto jednání označit jako pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalobce netvrdil, že by on nebo některý jiný z účastníků oslavy byl policií legitimován, zbit, zadržen, ani že by účast na této oslavě měla pro něj nebo jiné účastníky nějaké další negativní důsledky.

III. Žaloba

9. Žalobce uvedl, že požádal o azyl v České republice z důvodu obavy o svou bezpečnost a žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí jeho obavu zlehčil. Z napadeného rozhodnutí dle žalobce dostatečně nevyplývá, jaké důvody vedly žalovaného k neudělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí je tedy dle žalobce nepřezkoumatelné a nesprávné.
10. Též se domnívá, že se správní orgán nesprávně vypořádal na str. 4 a násl. s jeho výpovědí ohledně jeho zadržení policií po meetingu na podporu Selahattina Demirtase. Stejně tak nesouhlasí s tím, že by rozeznání oslav svátku Newroz policií za použití slzného plynu a plastových projektilů nedosahovalo intenzity pronásledování na základě příslušnosti k určité sociální skupině. Argumentace právy a svobodami deklarovanými tureckou Ústavou je ryze formalistická a nevede k objektivnímu posouzení.
11. V doplnění k žalobě ze dne 13. 10. 2023 podrobně rozvedl závěry žalovaného o nevěrohodnosti jeho tvrzení o zadržení a týrání policí a uvedl k nim následující:
- K úvaze správního orgánu o tom, že by si žalobce měl pamatovat přesný den zajištění, dodává, že je běžné, že si lidé nepamatují přesná data, někdy ani roky významných událostí;
 - Nikdy netvrdil, že by byla jeho psychika následkem zadržení policií narušena a nespátřuje nic podezřelého na tom, že si pamatuje hlavní událost zajištění – politickou demonstraci a následnou návštěvu nemocnice. Nejprve uvedl orientační dobu zajištění, teprve po doptání uvedl údaj odhadem. Je očividně zřejmé, že údaj o délce bití je stanoven odhadem;
 - Správní orgán vychází z přespříliš formalistického zápisu tlumočeného rozhovoru, na jeho základě interpretuje výsledek v neprospěch žalobce. Bez zvukového záznamu tak nelze určit, jak přesně tlumočící osoba tlumočila časové údaje, množná čísla, atd. Žalobce nevypověděl, že po jednom a konkrétním protestu byl zajištěn na několik hodin, ale mluvil o obecné zkušenosti. Žalobce opět na tvrzení, že na policii strávil několik hodin a nikdy neobdržel žádný záznam, nespátřuje nic podezřelého;
 - Jeden z jeho strýců je poměrně známým představitelem lokální kurdské komunity a HDP, je poměrně běžné, že se pak policie zaměřuje na celou jeho rodinu;
 - Závěr správního orgánu o tom, že by policie prováděla zajištění na několik hodin či pár dní, zajištěné psychicky a fyzicky týrala a přitom je nepodrobila výslechu, jsou nepodloženou úvahou. Naopak má za to, že odpovídal vždy konzistentně na to, že byl obviňován z terorismu, protože je Kurd a sympatizant HDP. Toto tvrzení je v souladu s informacemi, které si žalovaný obstaral, dle Informace OAMP ze dne 15. 11. 2023 je na

str. 4 uvedeno, že je to právě svévole tureckých státních orgánů, která slouží k vyvolání strachu a nejistoty a odradila lidi od aktivní práce pro HDP;

- Žalovaný využívá metodu „cherry pickingu“ a dezinterpretuje slova, která žalobce vypověděl. V odpovědi na otázku „Co se dělo po tomto incidentu?“ v protokolu z pohovoru na str. 3 žalobce tvrdí, že vzhledem k tomuto jednomu zajištění (které bylo významné svou brutalitou) jej již policie nekontaktovala, neodpovídá, že se poté již nesetkal s policejní činností. Ostatně i před touto otázkou uvedl, že se zúčastnil několika meetingů např. při oslavě svátku Newroz proti protestujícím použila policie slzný plyn;
 - Očividně vypovídal v tom smyslu, že jej policie nekontaktovala v souvislosti s předmětným zajištěním, vzhledem k nepřesnostem v tlumočení nelze tyto jasné, striktní a nepodložené závěry přikládat k žalobcově tíži;
 - V případě, že by stížnost podával na jiné policejní stanici, by se mohlo argumentovat tím, že nedostál své povinnosti brát se o svá práva, když ji měl podat na té stanici, kde byl zbit.
12. Dle žalobce je tak odůvodnění nevěrohodnosti jeho tvrzení slabé, odkazuje na judikát NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, podle nějž lze správní orgán z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř na jisto, že se nestala. Jeví se mu jeho výpověď jako konzistentní a věrohodná.
13. Nemá za to, že z jeho výpovědi nebo informací o zemi původu by tato tvrzení šla vyloučit. Nerozumí tomu, proč se správní orgán nezabýval např. fyzickými následky bití, zcela nepochopitelně právě fyzické mučení žalovaný neposuzoval.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 27. 11. 2023 popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Při posuzování případu musí vycházet ze zásady individuální posuzování jednotlivých žádostí. Má tedy za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti, a žalobce tak nebyl jeho postupem zkrácen na svých hmotných či procesních právech. Napadené rozhodnutí je vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. K jeho vyhodnocení části azylového příběhu žalobce jako nevěrohodného a účelového doplnil, že takto postupoval, neboť se v této části nacházely závažné rozpory a nelogičnosti, které podřývají úvahy o důvodnosti obav sdělených žalobcem. Odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2002, č. j. 5 A 746/2000, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 2 Azs 65/2009. Žalovaný je toho názoru, že žalobce věrohodně nedoložil, že by byl skutečně pronásledován. Dále se v odůvodnění zabýval tvrzením žalobce o tom, že byla policií rozeznána oslava svátku Newroz, již se účastnil, tvrzením, že byl vystaven nátlaku, aby šel do hor bojovat, či o tvrzené o krevní mstě mezi kmeny.
16. Žalovaný založil své rozhodnutí, pokud jde o neudělení azylu pro pronásledování dle § 12 zákona o azylu a doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona, na několika důvodech, který každý obстоjí samostatně. Žalovaný předně zhodnotil žalobcovu výpověď o zadržení a bití policií jako nevěrohodnou, část tvrzení o nucení k odchodu do hor či

rozeznání oslav svátku Newroz považoval za věrohodnou, v důsledku takto nastíněného azylového příběhu tak učinil závěr, že žalobce neprokázal hrozbu pronásledování (vzniku vážné újmy). K rozeznání oslav Newroz žalovaný doplnil, že jednání policie v daném případě nelze označit jako pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu.

17. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout, v napadeném rozhodnutí se dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě čeho rozhodl. Námitky uvedené v žalobě shledává irelevantními a účelově uvedenými.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při posuzování věci měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy. O věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání, a to za splnění podmínek v dikci § 51 odst. 1 s. ř. s.
19. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
20. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
21. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

22. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci v jeho odkazu na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
23. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamena, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci, kterou je posouzení (ne)věrohodnosti žalobcových tvrzení o jeho zadržení a týrání policií poté, co se zúčastnil meetingu na podporu Selahattina Demirtase.
24. Věrohodnost žalobcova tvrzení je zapotřebí s ohledem na okolnosti daného řízení testovat především z hledisek uvedených v čl. 4 odst. 5 písm. c) a e) kvalifikační směrnice. Výkladem čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice a vymezením kritérií posuzování věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu se zabývá příručka EASO (Evropského azylového podpůrného úřadu) Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System z roku 2018 (dále jen „příručka“). Mezi základní kritéria posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele patří její vnitřní konzistence, vnější konzistence, dostatečná podrobnost a plausibilita. Pomocným (doplňkovým) kritériem je způsob vystupování žadatele (tedy ty aspekty výpovědi, které se netýkají jejího obsahu).
25. Výpověď je vnitřně konzistentní, pokud žadatel svůj základní příběh podává shodně po celou dobu řízení, a to přestože některé jeho aspekty jsou nejisté či vzbuzující otázky. To platí pouze za předpokladu, že tyto drobné nepřesnosti či „pozoruhodnosti“ nepodřívají věrohodnost žádosti jako takové. Při posuzování všeobecné věrohodnosti žadatele nelze očekávat, že bude po celou dobu řízení uvádět naprosto totožné časové a dějové aspekty svého příběhu. Po žadateli nelze požadovat, aby si zcela přesně po celou dobu vybavil časy, data a okolnosti. Tato jistá benevolence ve vztahu k líčení azylového příběhu má ovšem své meze. Problém nastává v okamžiku, kdy žadatel podává informace způsobem, který zavdává důvod závažně pochybovat o pravdivosti líčení událostí. V této situaci musí žadatel poskytnout uspokojivé vysvětlení rozporů v jeho výpovědi. Závažné pochybnosti o věrohodnosti zakládá též to, že žadatel uvede určité skutečnosti až s časovým odstupem, ledaže je schopen tuto okolnost vysvětlit. Je třeba poukázat na to, že vyřazení určitých skutečností z azylového příběhu z důvodu nekonzistence výpovědi neznamena, že tím je automaticky zpochybněn základ celého příběhu. Dále je nezbytné zdůraznit, že konzistence výpovědi není nutně indikátorem věrohodnosti, neboť to může v některých případech být známkou toho, že nepoctivý žadatel se svůj příběh „dobře naučil“. Výpověď žadatele je zapotřebí konfrontovat s listinnými důkazy, které předložil na podporu svých tvrzení.
26. O vnější konzistenci výpovědi jde tehdy, pokud příběh (tvrzení) je v souladu s všeobecnými informacemi, zprávami o zemi původu, informacemi poskytnutými třetími osobami (např. rodinnými příslušníky), lékařskými zprávami atd.

27. Pokud jde o detailnost příběhu, lze obecně legitimně vyžadovat, aby žadatelova výpověď byla dostatečně podrobná ohledně stěžejních okolností příběhu. Přitom je nicméně třeba zohlednit řadu individuálních okolností, které mohou způsobit, že žadatel není schopen uvést požadované podrobnosti (vzdělání, psychický stav, sociokulturní faktory, zranitelnost atd.).
28. Plausibilita výpovědi souvisí s pravděpodobností či uvěřitelností tvrzených skutečností. Vychází z toho, co lze považovat za očekávatelný, uvěřitelný, pravděpodobný běh událostí. Hodnocení tohoto aspektu může být ovlivněno kulturou, jazykem a tradicemi. Závěr o nevěrohodnosti žadatele by neměl být založen na domněnkách či spekulacích. Plausibilita výpovědi se částečně překrývá s vnitřní i vnější konzistencí výpovědi. Je potřeba ji posuzovat s ohledem na žadatelovo zázemí, vzdělání, pohlaví a kulturu.
29. Otázkou věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (viz např. rozsudky ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 9 Azs 17/2010 - 182, ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007 - 64, ze dne 27. 9. 2019, 4 Azs 345/2018 - 32, ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 - 98 či v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019 - 77). Z uvedených rozsudků vyplývá, že v mnoha případech je rozhodným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se pak stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle jeho výpovědi. V případě, že výpověď či výpovědi žadatele jsou rozporné, je podstatné, zda se jedná o drobné, vysvětlitelné rozpory, či jde o rozpory podstatné. Dalším důvodem nevěrohodnosti žadatele pak může být situace, kdy jsou vyjádření žadatele o mezinárodní ochranu v rozporu se zprávami o zemi původu.
30. Jedním ze znaků azylového řízení je důkazní nouze na straně žadatele, který běžně nemá k dispozici dostatečné podklady k tomu, aby zcela prokázal svůj azylový příběh. Věrohodná výpověď žadatele je proto dostatečným důkazním prostředkem, kterým žadatel prokazuje pronásledování vlastní osoby. Pokud má správní orgán ohledně předestřeného příběhu pochybnosti, je na něm, aby shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Z uvedeného vyplývá, že správní orgán musí dát předně žadateli při pohovoru dostatečný prostor k tomu, aby mohl předestřít podrobně svůj příběh, a to včetně všech detailů, které jsou často důležitým vodítkem pro posouzení věrohodnosti žadatele. Pokud správní orgán zjistí ve výpovědi určité rozpory, musí mít žadatel možnost tyto nesrovnalosti vysvětlit (srovnej přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 - 55). Při samotném hodnocení věrohodnosti žadatele pak správní orgán mimo azylový příběh žadatele, u kterého posuzuje míru detailu, specifičnost příběhu a jeho vnitřní soudržnost, bere v potaz i informace poskytnuté jinými svědky a další externí informace jako například zprávy o zemi původu.
31. V poskytnutí údajů k žádosti žalobce uvedl, že se „zúčastnil několika protestů proti státu na podporu HDP, byl jsem několikrát zbit a předveden na policejní stanici, kde mne opět zbili. Mám na těle jizvy z tohoto zbití. I když jsem strávil na policii několik hodin, nikdy o tom nebyl proveden záznam. Poté, co jsem byl ponížen a zbit mne pustili.“. V navazujícím pohovoru žalobce nicméně na otázku, co bylo impulzem pro vaše rozhodnutí odejít z vlasti, odpověděl: „zúčastnil jsem se asi před rokem mítinku, kdy po ukončení jsem se vrátil

domů, po chvíli přišla policie a společně s mým otcem, který se mítinku nezúčastnil, nás odvedli na policejní stanici. Tam jsem strávil dva až tři dny, během toho pobytu jsem byl ponižován, bylo se mnou nelidsky zacházeno, zlomili mi ruku, mám jizvu i na noze. Aniž by udělali nějaký záznam jsem byl propuštěn...“ Na otázku, co se konkrétně dělo na policii odpověděl: „byli tam dva policisté. Bili mne opaskem, obuškem a ještě použili řezný nástroj, tím mi způsobili rány: mám jizvu na pravém lokti a na kotníku levé nohy. Nyní jsou vidět stopy po šití. Sešívali mi to v nemocnici, ale nedali mi o tom žádnou zprávu. Psychické násilí spočívalo v nadávkách, které byly zaměřené na ponižení Kurdů, vyhrožovali, že jsme jen Kurzi a nebudeme mít v Turecku lehký život. K bití došlo krátce poté, co jsem byl zaveden do sklepní kóje. Mezitím byly i pauzy, ale první a druhý den jsem byl hodně bit. Třetí den mne nechali na pokoji. Za dva dny jsem byl týrán celkem tři až čtyři hodiny, s přestávkami. Ruku jsem neměl zlomenou, ale tím ostrým předmětem mi loket rozřízli až ke kosti. Nebyl to nůž, nevím, jak to mám specifikovat.“ Na otázku, co se dělo po tomto incidentu uvedl: „poté už mne policie nekontaktovala, už jsem se s policií nesešel. Stejně jsem jeden měsíc vůbec nevycházel z domu, kvůli poranění nohy.“ Na otázku, zda od té doby až do jeho odjezdu z Turecka měl on nebo někdo z rodiny nějaký problém s policií, odpověděl: „Za ten poslední rok jsem byl několikrát předveden na policii, už jsem nebyl bit ani ponižován. Nikdy mi nesdělili důvod předvedení.“ a na doplňující otázku, kolikrát byl takto předveden za poslední rok, uvedl, že „Za poslední rok to bylo asi třikrát nebo čtyřikrát. Poslední předvedení bylo dva měsíce předtím, než jsem Turecko opustil.“ Dle žalobce pak tato předvedení trvala průměrně dva dny, po celou dobu byl uzavřen v kóji, občas přišli, vynadali mu a zase odešli.

32. Dle soudu sice některé konkrétní zjištění, pro něž žalovaný shledal azylový příběh žalobců nevěrohodný, neobstojí, avšak v celku napadené rozhodnutí obstojí a s podstatou argumentace žalovaného se lze ztotožnit. Zásadní okolnosti, které zakládají nevěrohodnost azylového příběhu, tvoří jeho jádro a chybné vyhodnocení některých dílčích skutečností nemůže na komplexním a konečném posouzení nic změnit.
33. Tím, co zakládá nevěrohodnost zpochybněného tvrzení je skutečnost, že v rámci tvrzených okolností existuje vnitřní nekonzistence – při prvotním poskytnutí údajů žalobce dle tvrzení strávil na policii čas v řádu hodin, z bití by měl mít na těle jizvy, nicméně na počátku pohovoru již tvrdí, že na policejní stanici strávil dva až tři dny, zlomili mu ruku a má jizvu na noze. Během pohovoru pak specifikoval, že ruku zlomenou neměl, ale rozřízli mu loket až ke kosti. Obdobně též kontrastuje tvrzení žadatele, že se již s policií po tomto incidentu, který sám časově zařadil do jara 2022, nesešel s informací, že za poslední rok (který lze s ohledem na dobu pohovoru časově zařadit do období jara 2022-2023) byl na policii předveden třikrát až čtyřikrát, kdy průměrná doba zadržení byla dva dny. Zejména tyto vnitřní rozpory pak подрývají věrohodnost tvrzení o zadržení a týrání policií, což je ostatně v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně popsáno.
34. Je možno přitvrdit žalobci, že nelze vnitřní nekonzistenci příběhu vystavět na tom, že byt žalobce na dotaz správního orgánu na to, co následovalo po propuštění z jeho zadržení, odpověděl, že pak jej policie nekontaktovala a s policií se už nesešel, aby v průběhu pohovoru následně uvedl, že byl několikrát podat stížnost na postup policie. Nicméně skutečnost, že by správní orgán tento závěr vyvozoval, nemá oporu v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ten dává první odpověď žalobce do kontrastu

s jeho pozdějším tvrzením, že v předcházejícím roce (tedy v období, které následovalo po jaře 2022) byl policií ještě několikrát předveden.

35. Co se týče námitek k obsahu protokolů a kvalitě tlumočení, je třeba připomenout, že žalobce souhlasil s vedením pohovorů v tureckém jazyce, v jejich průběhu se nezmínil o tom, že nerozumí pokládaným otázkám, či že se nemůže plně vyjádřit, a na závěr protokoly o pohovoru bez připomínek dobrovolně podepsal. Je nepochybné, že pokud by žalobce nerozuměl pokládaným otázkám a měl zásadní problém s jazykem, v němž byl pohovor veden, muselo by se to v protokolu projevit, například tím, že by mu tlumočník musel otázky pokládat vícekrát, byl by nucen je přeformulovat, žalobce by se vyjádřil tak, že otázce nerozumí apod. Průběh pohovorů byl tedy standardní, žalobce se k věci vyjádřil obšírně a nic nenásvědčuje tomu, že by nemohl uvést vše podstatné, případně že došlo k chybám při překladu. Tyto uvedené rozpory v jednotlivých tvrzeních jsou zanedbatelné.
36. V návaznosti na žalobcem tvrzené nesrovnalosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí soud doplňuje, že se v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobci neklade k tíži, že neuvedl konkrétní data jednotlivých zadržení, nýbrž to, že žalobce nebyl schopen detailněji popsat a časovým rámcem zařadit tak závažnou událost jako je zadržení (popř. týrání) jeho osoby.
37. Neschopnost zařadit dobu svého zadržení policií blíže než jarem 2022 je pouhým detailem, který vnitřní nekonzistenci příběhu umocňuje. Stejně tak je možno přisvědčit žalovanému v případě jeho závěrů, že se jeví jako nepravděpodobné, že by policie byla schopna identifikovat žalobce na základě záběrů z kamerových záznamů nebo, že ho policie vůbec nevyslychala.
38. Příběh žalobce však krajský soud shledal v části týkající se jeho zadržení a týrání (stejně jako žalovaný) nevěrohodným. Mezi jednotlivými informacemi uváděnými do formuláře Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, a výpověďmi žalobce je řada rozporů, stejně jako nesrovnalostí mezi jeho tvrzeními a skutečnostmi zjištěnými z jiných podkladů. I kdyby bylo možné některé rozpory považovat za marginální a tyto mohly vzniknout tlumočením nebo nepřesnou protokolací výpovědi, existují i takové, pro které nemůže celý azylový příběh obstát.
39. Závěr žalovaného o absenci azylově relevantních důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce pro nevěrohodnost jeho tvrzení o problémech v zemi původu v souvislosti s jeho politickými aktivitami, je tedy odůvodněný a má oporu ve spisu.
40. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
41. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že *azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo*

pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

42. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle něž je pronásledováním jednání, které je: „a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“
43. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to v daném případě nepřicházelo v úvahu, protože žalobce uvedl, že nebyl členem žádné politické strany ani skupiny, pouze sympatizuje s HDP a jako řadový účastník se účastnil několika meetingů na podporu HDP. (Ne)věrohodností jeho tvrzení o jeho zadržení a týrání policií se soud v rámci vypořádání žalobní námitky zabýval výše.
44. Pokud jde o azylový důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu, z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu musí kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: (1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu). V projednávané věci přichází v úvahu zejména body 2), 3) a 5) citované definice.
45. Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu. Jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování. Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem. Zkoumána je možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.
46. Krajský soud dále upozorňuje, že standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti. Ten byl již vymezen Nejvyšším správním soudem tak, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Existenci obav z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině žadatel přímo neuváděl, ve vztahu k oslavám svátku Newroz netvrdil, že by on nebo některý jiný z účastníků oslavy byl policií legitimován, zbit, zadržen, a ani že by účast na této oslavě měla pro něj nebo pro jiné účastníky nějaké další

negativní důsledky. Obdobně též správní orgán správně konstatoval, že žalobcem tvrzenou obavu z krevní msty nelze podřadit pod azylový důvod dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť netvrdil, že by v dané souvislosti měl být ohrožen zabitím právě kvůli své kurdské národnosti, a neuváděl, že by se v této věci obrátil na policii s žádostí o ochranu a tato ochrana by mu pro jeho národnost byla odmítnuta.

47. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13, § 14 a § 14a zákona o azylu tedy nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny.
48. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal takové vady správního řízení, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), přičemž žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil, proč žalobci nebylo možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

49. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
50. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. ledna 2024

JUDr. Magdalena Ježková v. r.

Za správnost vyhotovení: I. S.

samosoudkyně